

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

Vászoly utca 6

Az adott szálig: **A feszültség képlete**

1. Kérdezetlen vendég a pult homályában

Kardos Gábor

A földszinti kisbolt párás üvegajtaja halkán koccant, amikor az idegen belépett. Enci éppen a hűtőpult mögött igazgatta a csomagolt árut; a Bálinttal való szakítása még mindig ott feszült a vállában, mint egy kioldhatatlan, sajgó csomó. A pult mögött vállalt műszakok jelentették számára az egyetlen menedéket a ház fojtogató pletykái és a folyosói tekintetek elől. Az új vevő azonban nem a szokásos kapkodó lakó volt: fiatal, megnyerő fellépésű férfi lépett a pulthoz, és halk, szinte simogató hangon kért egy kávét, miközben tekintetével komótosan pásztázta a polcokat és a bejáratot.

„Szép, patinás ház ez” – jegyezte meg a férfi gyanúsan közvetlen stílusban, miközben az ablakon át a belső udvar homályos vakolatát figyelte. – „Hallottam, hogy akad eladó lakás a felsőbb emeleteken. Maga régóta dolgozik itt? Milyen errefelé a közösség?” A kérdések túlságosan is célzottak voltak, mégis, az ismeretlen figyelme ssége és nyílt, magabiztos mosolya furcsa bizsergést keltett Enciben. A lány önkéntelenül elmosolyodott, hosszú idő óta először érezve, hogy valaki nem a zűrzavaros kapcsolatai vagy a házban keringő pletykák alapján ítéli meg.

A bolti ablak túloldalán, a kapualj sötétjében azonban egy feszült árnyék mozdult. Bálint napok óta céltalanul bolyongott a lépcsőház és a szuterén között, a kiégés és a lecsúszástól való félelem tehetetlen dühe marta a lelkét. Amikor meglátta a lányt az ismeretlen férfival nevetgél ni, a féltékenysé g azonnal elöntötte az agyát. A nehéz bakancsok kopogása baljóslatúan visszhangzott a kövezeten, ahogy Bálint berontott a kisboltba, és szándékosan, fenyegetően rátámaszkodott a pultra.

„Valami gond van, pajtás? Túl sokat kérdezősködsz” – horkant fel Bálint, ökleit összeszorítva, tekintetében nyers agresszióval. Az idegen azonban nem riadt meg, nem lépett hátra. Lassan megfordult, és ahogy a mennyezeti neoncső éles fénye rávetült a vonásaira, Bálint mozdulata hirtelen félbeszakadt. A levegő bent rekedt a torkában.

„Csak nem a jó öreg Bálint?” – lépett egyet előre az idegen, és a száján fanyar, veszélyes mosoly jelent meg. A feszültség nem oldódott ki, csak átalakult: Enci dermedten figyelte a két férfi közötti néma, fojtogató párbeszédet. A légióban töltött évek sötét emlékei, a sivatagi por és a közösen elhallgatott titkok árnyéka csapott le a szűkös térre. Bálint egykori bajtársa nem véletlenül bukkant fel a Vászoly utca 6.-ban –

és az a szándéka, hogy pont ebben a házban vegyen lakást, sokkal többet rejtett egyszerű költözési szándéknál.

2. A főkapcsoló kattánása

Kővári Klára

A hetedik emelet felől lüktető, szabályos zúgás vibrált végig a ház vasbeton vázán, mintha az épület lázas testtel küzdene a túlfeszültség ellen. Dr. Bordás András a földszinti folyosó sötétedő zugában állt, és tremolózó kézzel szorította a villanyóraszekrény kulcsát. Etelka hiába szólt utána aggódva a félig nyitott ajtóból, az idős professzort elöntötte a szakmai düh és az önérzet. – R egyenlő U per I! Ezt mindenkinek tudnia kellene, de ezek a maiak teljesen elégetik a hálózatot! – mormolta maga elé remegő ajakkal, miközben felidézte a régi szép időket, amikor még a három hatvanas kenyér és a mérnöki fegyelem szabta meg az élet rendjét.

Nem tűrhette tovább, hogy a felelőtlen lakók tönkretegyék a gépészetet. Határozott, gépies léptekkel ért el a szuterén lejárójához, ahol Dr. Balog Henrik hűvös, kimért alakja tűnt fel az árnyékban, mintha csak a ház végső összeomlására várna. Bordás professzor fel sem nézett rá; egyetlen kíméletlen, fémes mozdulattal csapta le a fő relé nehéz karját.

A következő pillanatban a Vászoly utca 6. egyetlen másodperc alatt zuhant a koromsötét semmibe. A bányászgépek zúgása elhallgatott, Dániel monitorja kialudt a másodikon, s a nyomasztó feketeségben azonnal elszabadultak az elfojtott indulatok. Tompa ütés zaja csattant a nyirkos falak között, egy fojtott sikoly hasított a csendbe, s a lépcső tövében egy nehéz, barna boríték csörrent meg a csupasz betonpadlón.

3. Hivatalos ultimátum

Zsombor Dénes

Dániel a bejárati ajtó hideg fémjéhez szorította a homlokát. A salétromos lépcsőházból beszűrődő zajok hirtelen megváltoztak: a megszokott, fojtott szomszédi suttogások helyét határozott, nehéz csizmaléptek vették át. A katasztrófavédelem és az építésügyi hatóság emberei megérkeztek. A zsebében lapuló telefon néma fenyegetése még

mindig égette a combját, de az ajtón túli valóság most még kíméletlenebbnek tűnt.

Fekete Zoltán kétségbeesett, éles hangja csattant fel az első emeleti pihenőnél. A közös képviselő remegő kézzel próbálta elsimítani a kiterített tervrajzokat és a korábbi jegyzőkönyveket, de az ellenőrök hűvös szigorral hallgatták. A pincéből feláramló szúrós gázszag és a hálózat túlterheltsége miatti kiégett vezetékek nem hagytak teret a bürokratikus mellébeszélésnek. Az épület állapota közvetlen életveszélyt jelentett.

– Vagy azonnali, többszörösére emelt kényszer-felújítási alapot szavaztat meg a lakókkal, vagy hivatalosan is lakatlanná nyilvánítjuk a házat, és megkezdjük a kiürítést, Fekete úr – dörrent a hatósági ember szava. A kijelentés súlya végigsöpört a folyosókon. A résnyire nyílt ajtók mögött Szabó Andrea megtörten szorította össze a kezét, miközben Ida felkészületlenül, rémülten ölelte magához a kislányát. A kilakoltatás réme jéghideg hullámként csapott le a lakókra.

Ekkor lépett ki a liftből Dr. Balog Henrik. A kényszerárverező ügyvéd élre vasalt öltönyében, halk, kimért léptekkel közeledett a csoporthoz. Szemében a megszokott, gátlástalan nyugalom csillogott. Nem szólt egyetlen szót sem, csak végigmérte a megrettent szomszédokat. Pontosan tudta, hogy a csillagászati felújítási költségek és az azonnali fizetési felszólítások elhozzák az ő idejét: a csapdába esett, eladósodott lakók hamarosan kénytelenek lesznek áron alul átadni neki a lakásaik kulcsait.

4. A lépcsőházi fülbesúgás

Noé Dinamó

A nehéz faajtó puffanása után Dániel a sötét előszobában állt, szinte hallva a saját felgyorsult szívverését. A vékony ajtólapon át azonban tisztán eljutott hozzá Erzsi néni rekedtes, kimért hangja, ahogy a lépcsőfordulóban rekedt Máté felé fordult.

– Ne siessen annyira, Máté fiam, nem szalad el a harmadik emelet – hallatszott az öregasszony nyikorgó lépte a korlát mellett. – Különben is, a tizedikes Balog ügyvéd úr épp most ment fel magukhoz. Úgy hallottam a földszinti Miri Csemegénél, hogy a doktor úr rendelőjének ügyeivel kapcsolatban intézkedik. Szabó doktor megint késve fizet, a bank meg már a házra vetette ki a hálóját. Csupa hiányos papírt hordnak ide-oda, de Balog úr kezében láttam azt a barna borítékot is, amit a második emeleti elosztónál hagytak...

Máté csak fáradtan dörmögött valamit válaszul, sietős léptei visszhangozva távolodtak a lépcsőházban. Dániel a zárhoz tapasztotta a fülét, miközben a hideg veríték lassan végigcsordult a halántékán.

Erzsi néni ártalmatlan szomszédi pletykának szánt mondatai pontosan rávilágítottak arra, amitől a férfi a legjobban rettegett. A házban zajló pénzügyi hurok nemcsak a rendelőt és a hitelekét érintette, de Balog Henrik kíméletlen jelenléte mögött valami sokkal szisztematikusabb végrehajtás húzódott meg – s a telefonjára érkezett fenyegetés hirtelen baljós értelmet nyert.

5. Zárlat a második emeleten

Zsombor Dénes

Dániel a sötét előszobában állva hallgatta, ahogy a bejárati ajtó vastag faanyaga elszigeteli a lépcsőház fojtogató zajait. A telefon kijelzőjének kék fénye hidegen sütött az arcára, miközben az ismeretlen feladó szavai újra meg újra átpergetődtek a fejében. Mielőtt azonban teljesen átadhatta volna magát a feltörő pániknak, a falak mélyéből éles, sercegő pattanás csattant fel, majd egy nehéz villanással sötétségbe borult az egész lakás. Az emeleti elosztódobozból származó égett műanyagszag azonnal átszivárgott a korhadt ajtórésen.

A folyosón pillanatok alatt zűrzavar támadt. A hálózatot kiverő hirtelen túlterhelés nemcsak Dánielnél oltotta ki a villanyt, hanem a szomszédos emeketeket is koromsötétbe borította. Elsőként Kovács Tibor, a földszinti nyugalmazott villanyszerelő lépett ki a homályba egy kopott elemlámpával, miközben Fekete Zoltán, a közös képviselő már a negyedikről kiabált le zaklatottan, a ház szabályzatának súlyos megsértését és a felújítási alapot féltve.

– Óhm törvénye, kérem! R egyenlő U per I , ezt mindenkinek tudnia kellene! – dörrent meg Dr. Bordás András hangja a lépcsőfordulóban, miközben botjával dühösen koppantott a hideg kövezeten.

Dániel óvatosan résnyire nyitotta az ajtaját. A sötét lépcsőházban az elemlámpák csóvái baljósan keresztezték egymást a salétromos falakon. Dr. Balog Henrik jéghideg eleganciával, de szokatlanul feszült tekintettel lépett ki a tízes lakásból, miközben Székely Ricsi a szuterén felől érkezve próbálta némi laza poénkodással elütni a fojtogató

feszültséget. A váratlan műszaki zárlat nemcsak az áramot vágta el, hanem egy pillanatra meztelenné tette a lakók félelmeit is: a sötétben mindannyian egyformán kiszolgáltatottá váltak.

6. Suttogás a zár mögött

Kővári Klára

Dániel ráfordította a kulcsot a nehéz tölgyfa ajtóban, s hátát a hideg felületnek vetve lassan a linóleumra csúszott. A sötét szobában egyedül a monitor kékfénye derengett, miközben a kezében tartott telefon képernyője baljóslatúan szentelt a rejtett üzenettel. A rettegés felőrölt minden maradék erejét; a tudat, hogy a törölt szerveradatok ellenére sem lélegezhet fel, ólomsúlyként nehezedett a mellkasára.

Odakint a lépcsőházban azonban a feszültség nem csillapodott, hanem új, váratlan irányt vett. Erzsi néni nem ment vissza a lakásába, éber tekintettel indult meg lefelé a korlátba kapaszkodva, amikor az orrlyukát hirtelen egy csípős, elegáns illatfelhő csapta meg. A lépcsőforduló nyirkos, salétromos levegőjében összetéveszthetetlenül terjengett Etelka drága, buja parfümjének aromája, amely egyenesen Toemai főtörzs félig rést hagyott ajtaján keresztül szivárgott ki a folyosóra.

A negyvenöt éves, szigorú rendőrtiszt lakása előtt a szatyraival igyekvő Dezső bá is megtorpant. Kalapját óvatosan a homlokára tolta, míg Dr. Szabó András halk, szaggatott léptekkel, láthatóan zaklatottan sietett fel a földszinti rendelő felől. Az orvos riadt arccal nézett körbe, de a nyitott rés mögül kiszűrődő fojtott, nőtől származó kuncogás még őt is kizökkentette saját nyomasztó adósságainak gondolatából.

– Hát itt meg mi folyik? – sziszegte Erzsi néni felvont szemöldökkel, miközben Erika a babával a karján rémülten húzódott be a korlát árnyékába. A rendőr tisztességének látszata egyetlen pillanat alatt roppant meg a lakók előtt: a Vászoly utca falai között a magánélet titkai mindig gyorsabban derültek ki, mint ahogy a zárok kattantak.

7. A feszültség képlete

Kardos Gábor

Dániel a lakása sötétjében reszketve szorította a telefont. Odakint a folyosó kövén nehéz, viharos léptek visszhangoztak: Bálint vöröslő arccal tört előre a második emelet felé, nyomában Encivel, akinek éles, vágó szavai szinte elmetszették a lépcsőház fojtogató csendjét. Erika jelenléte még ott kísértett a falak között, s a lappangó titkok feszültsége elektromos kisülésként vibrált a levegőben.

Az első emeleti fordulóban Dr. Bordás András lépett ki a félhomályba, öreg, de kirobbanóan kimért tartással. Végigmérte a felette kibontakozó kaotikus indulatokat, majd mintha csak az egyetemi katedrán állna, halkan, hűvös eleganciával szembesítette őket a ház ritka, intelligens pillanatával:

- $R = U/I$, kedveseim... Ezt mindenkinek tudnia kellene. Ha az emberi ellenállást a nullára csökkentik, az áramerősség a végtelenbe szökik, és a feszültség óhatatlanul kiégeti a rendszert. Nikola Tesla sem azért intézte el nekünk a váltóáramot, hogy maguk az indulataikkal tegyék tönkre a hálózatot.

Bálint fittyet hányt a professzor mérnöki intelmeire. Tudta, hogy a Dr. Szabó rendelőjéből kicsempészett tabletták hatása alatt álló Erika bármelyik pillanatban megjelenhet, és ha Enci meglátja a barna borítékot, végleg elszabadul a pokol. A félelem és a düh méreggá vált a vérükben.

Dániel a bezárt ajtó mögött hallgatta a kinti vitát, miközben a képernyőjén újra felvillant a névtelen fenyegetés. A fizika törvényei hidegek és kíméletlenek voltak, s a Vászoly utca 6. lakói most mindannyian a saját, elhibázott egyenleteik csapdájában vergődtek.